

השורשים שלי

מגישה: שיר תבור

כיתה: ז' 4

מגישה למורה: רונה ישי

תאריך: 3.4.2006

הקדמה

שלום אני שיר תבור ואני עומדת לספר לכם על משפחתי על ילדותי
על חוויותיי וגם על מקורותיי המשפחתיים, כולל משפחה שלא ממש
הכרתי אלא אנשים אחרים סיפרו לי עליהם...
אז בואו ואני אספר לכם כל זאת בצורת סיפור....

הסיפור הזה נכתב בין 1.2.06-11.4.06 אני בת 12 וחצי וגרה באלפי
מנשה ברחוב כלנית 1. איתי גרים הוריי, אחי אסא, אחותי הילה
שהתגייסה לצבא לפני 3 וחצי חודשים ובגלל זה אני לא רואה אותה
הרבה, החתולה שלי – קיסי וכלבי טובי. אני כרגע בכיתה ז', אני
בתחילת חטיבת הביניים. יש לי אחות גדולה נשואה שגרה בתל אביב.

בעבודה זו אעסוק, בין היתר, בחשיפה של שורשי משפחתי: מוצאה,
העלייה לארץ, הקליטה בארץ, אורח החיים בארץ ועוד.

בתמונה: אני בעת חגיגת בת המצווה שלי

פרק 1: "על עצמי"

אספר על עצמי קודם כול באופן כללי: כפי שכבר אמרתי, קוראים לי שיר תבור אני כרגע בת 12 וחצי ויש לי שלושה אחים אסא, רעות והילה. עם אסא והילה אני מתחלקת בשני ההורים ואחותי הבכורה - רעות היא מהנישואים הקודמים של אבי. רעות בת 28 אסא בן 22 והילה בת 18, אני בת הזקונים. מצד אבי משפחתי דתית ומצד אמי משפחתי חילונית. (אבי החליט להיפרד מהדת "לחזור בשאלה" כאשר היה בן 13)

באשר לשמי: הורי טוענים שהם קראו לי שיר לא מסיבה מיוחדת, אלא מכיוון שהכנסתי להם שיר ללב

יחסי לשם: אני אוהבת את השם שלי, הוא שם נפוץ ויש בזה יתרונות וחסרונות:

יתרונות:

כנראה שאם הרבה קראו בשם זה, זה הוא אומר שהוא שם יפה. בכלל המילה שיר מופיעה תמיד במובנים חיוביים

חסרונות:

יש הרבה אנשים שקוראים להם בשם זה ואפשר מאוד להתבלבל בעיקר שיש לנו 4 שירים בשכבה – ממש ספר שירים.

סיפורים מילדותי

אבי מספר כי כבר מגיל שבועיים הוא הראה לאימי איזו ספורטאית אני, כשהתהפכתי מאד מוקדם. בגיל 7 חודשים נעלמתי להם והם התחילו לחפש אותי ברחבי הבית, עד שאבי שם לב כי ליד אחת מארונות המטבח יש ערימת כלים בחוץ, הוא שם לב שזוג רגליים קטנות מציצות מהמדף הגבוה בארון התחתון. מסתבר שאני הוצאתי את הכלים וזחלתי לשם תוך כדי טיפוס, אל המדף הגבוה בארון התחתון.

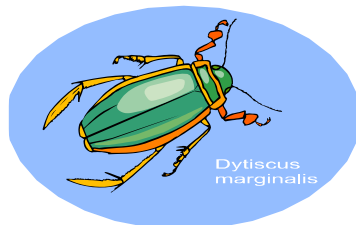
כאשר הייתי בת שנה וחצי הורי עשו הרחבה של הבית שלנו. חלק מעבודות הבנייה כללו פיגומים בגובה של 6 מטרים. אחד הפועלים רץ פתאום פנימה להודיע לאימי שהתינוקת שלה טיפסה על הפיגומים עד למעלה ואבי עלה להוריד אותי. כל ילדוטי, בלטתי כאחת שהיא "ספורטאית". בכל מקום רצתי והתרוצצתי וטיפסתי בכול מיני מקומות, למשפחתי יש אינספור סיפורים. הייתי מטפסת לכל מקום בבית ומחוץ לבית, על העצים, על קירות התמך הגבוהים שהיו מחוץ לביתנו, אוהבת לעמוד על השולחן ולקפוץ למטה, וכן לדברי אבי מפריחה את נשמתו פעמיים בכל יום, בעת שהייתי קופצת מראש גרם המדרגות – 10 מדרגות עד למטה. הוא התפלא איך לא שברתי ראש ולא רגל. למותר לציין כי אחי ואחותי הסתפקו בקפיצות מתונות יותר של מחצית המרחק. בהיותי עדיין תינוקת, אבי בנה לנו בית על עץ תאנה ענקי. בתחילה הוא העמיד את הרצפה של בית העץ והלך וכשחזר, אני כבר הייתי למעלה... הורי גם לקחו אותנו לטיולי מסע בחיק הטבע. הם טענו שעל כל קילומטר שהם הלכו, אני הייתי רצה שלושה קילומטר, הלוך וחזור מתרוצצת מסביב, מטפסת על עצים רצה קדימה ואחורה ובמעגלים. באחד הטיולים הגענו לאזור של קיר טיפוס מקצועי. אני לא התאמנתי בסוג הספורט הזה, אבל רתמתי את עצמי ברתמת הטיפוס ובעוד שמסביבי כמה נערים בוגרים התקשו לטפס על הקיר למעלה, אני בת התשע, הייתי שם למעלה, למרבה ההתפעלות של הצופים. במשפחה יש לי בן דוד -ארי, שהוא די דומה לי באופי וקרוב אלי בגיל (הבדל של שבועיים בלבד) וביחד אנו מתרוצצים כמו משוגעים, עד שכל המבוגרים מבקשים מאיתנו להפסיק. הם טוענים שרק מלהסתכל עלינו מתעייפות להם העיניים.

הרגל מצחיק:

הרגל מצחיק היה לי בגיל צעיר, לעמוד על השולחן. אבי שיש לו אלי סבלנות אינסופית, בעניין הזה היה כל הזמן מתעצבן. ממהר להוריד אותי מהשולחן ואני מיד מטפסת ונעמדת שוב וכשהוא מתקרב להוריד אותי, אם אני מספיקה, אני קופצת בצהלה לרצפה. פעם, לדברי אבי כשהייתי בסך הכל בת 15 חודש ועוד לא ידעתי אפילו לדבר, ארגנתי לעצמי פוף, ליד השולחן ועליו עשיתי זינוקי ראש מהשולחן. הייתי קופצת עליו כמו אל תוך בריכה. אלון קוטלר והוריו התארחו אצלנו והוא היה כבר בן שנתיים, ולדברי הורי, ניסיתי להראות לו איך לקפוץ, לאחר כמה שיעורים הוא תפס את העניין והצטרף אלי.

הדיבור הראשון:

המשפט הראשון שאמרתי לדברי אבי, היה בגיל 18 חודש, בגן ציבורי: "נה גוק (הנה ג'וק) - ואז הוא מספר הנפתי את רגלי, דרכתי עליו ואמרתי: "אין גוק" (אין ג'וק. כמוכן שעכשיו כמו רוב הבנות, עבר לי האומץ מלדרוך על ג'וקים ואני מפחדת מכול נמלה קטנה!

החוויה הראשונה הזכורה לי

החוויה הראשונה שלי (שאני זוכרת כמובן) היא מגיל 5 שטסתי בפעם הראשונה לחו"ל (הורי טוענים שטסתי איתם קודם לאילת, אך אני איני זוכרת את זה) וזה היה להולנד. היה טיול כיף ומהנה ביותר, היינו בכפר נופש ושכרנו קוטג' אירוח ומשם נסענו לכל רחבי הולנד, לפארק הפטלינג ולפארקים אחרים, לאמסטרדם לשוט בסירות ולמקומות שונים רבים. בהולנד האופניים מאוד נפוצות, אז אני גם זוכרת ששכרנו אופניים ואחי הסיע אותי לטיול בסביבה.

שאיפות בגיל צעיר

שאיפותיי כשהייתי קטנה לא היו דומות לאלה של כל ילדה רגילה להיות זמרת, נסיכה או כוכבת...אלא תמיד חשבתי שאני אהיה עורכת דין, בלשית-חוקרת או שוטרת במשטרה את כל הדברים האלה לקחתי מסרטים וגם רציתי את זה מאד כי הייתי ילדה טום בוי!!...

עכשיו אני כבר פחות טומבוי אלא יותר "בת" שאיפותיי לעתיד כבר השתנו ואני לא ממש רוצה כמו פעם להיות חוקרת וכול הדברים האלה (למרות שזה יכול להיות נחמד!...עכשיו למרות שזה שמע טיפשי ושאיני עדיין צעירה מכדי לחשוב על כל הדברים האלה אני רוצה להיות עורכת דין או כלכלנית להמשיך את העסק של אבי או סתם להיות פשוט כלכלנית באיזה חברה או בחברה שלי. לעסק של אבי קוראים "תבור כלכלה ופיננסים בע"מ". אבי מספר לי שבגיל 7 פניתי אליו ואמרתי, שאסא והילה – אחי יתחלקו בבית ובמכוניות ואני רוצה את המשרד. אבל ביקשתי ממנו עוד שני דברים, א. שלא יגלה להם על התוכניות שלי ו-ב. שיגיד לעובדים במשרד, ש"אני מחליטה" עליהם. אבי כמובן צחק צחוק גדול ורץ לספר את זה לכל העולם בהתלהבות. אני מאד התאכזבתי שאני לא יכולה לסמוך עליו שישמור סוד. אבל הוא היה נלהב מדי מהעניין וסיפר את זה שוב ושוב. כנראה זה נראה לו אז חכמה גדולה מאד לילדה בת 7.

כאשר הייתי קטנה היו לי כמה חברים ממש טובים: גיא פישר ותומר ווג שכני. הייתי מסתובבת איתם הרבה ומארגנת איתם מחנות בחיק הטבע, במדרונות שליד הבתים שלנו. הייתי גם חברה טובה של זוהר פלונסקי, שהיום לומדת בכפר הירוק ושל נועה אחות של תומר, ובדרך היה לי עוד הרבה חברים אבל לא חברים טובים כמו אלה וכיום החברות הטובות שלי הם:מתן מאיר, אביב זילברג, מורן נחום, שיר מסילתי וענבר גל.

במשפחתי אומרים לי שבמראה ובאופי אני דומה לאמי אבל אני חושבת יותר שאני דומה לאבי מכיוון שגם במראה ובמבנה הגוף יש לנו הרבה דברים משותפים כמו:עיניים כחולות, גוף שרירי ושנינו גם אוהבים ספורט ועוסקים בזה בשעות הפנאי.

באופי אני מרגישה שאנחנו דומים כי שנינו שוב אוהבים ספורט ושנינו אוהבים הרבה דברים משותפים: אני מבלה איתו הרבה יחד בסרטים כי יש לנו את אותו הטעם הסרטים, ואני אוהבת לשחק איתו באולינג, כדורסל, כדורגל וכו'.

תחביבי הם לנגן בגיטרה, לשמוע מוסיקה, להיות עם המשפחה לשחק עם הכלב שלי ועם החתולה (שלי למרות שהיא חדשה), להיות במחשב, לראות טלוויזיה, לעסוק בכול ספורט שהוא: כדור עף, כדורסל, כדורגל, לרוץ וגם יש לי שק אגרוף בבית ואני אוהבת להתאמן עליו הרבה! אבל הכי הכי אני אוהבת להיפגש עם חברים!!

תעודת זהות

שמי: שיר תבור

תאריך לידה: 4.9.1993 שעת לידה: 4-5 לפנות בוקר מקום לידה: בית חולים מאיר.

אורך ומשקל בלידה: משקל: 3 ק"ג גובה: 48 ס"מ צבע עיניים: כחול אני דומה לאבא
יש לי: 1 אחים ו- 2 אחיות. אני הקטנה. גובה כיום: 1.65.
יש לי שיער בצבע: חום שיערי: גלי- מתולתל.
המילים הראשונות שלמדתי לומר: בה = אבא, מאי = אמא, דור = כדור, הופה = קפיצה,
אוץ = לרוץ.

זיכרון ילדות: טיול להולנד ואחר כך טיול לדיסני וורלד באמריקה.

הרגלים מצחיקים: לעלות על שולחנות ולעמוד עליהם (תמיד רציתי להיות הכי גבוהה
(ולקפוץ)

מה שאני הכי שונאת לעשות:

לא שנאתי לעשות שום דבר כשהייתי קטנה וגם לא עכשיו.

מה שאני הכי אוהבת לעשות: להיפגש עם חברים.

מזל אישי: בתולה. חברי הטובים: אין אני חברה טובה של כולם!

תחביבים: חברים, כלבים, ספורט. ספר אוהב: הילדה שנשארה לבדה.

שחקנית אוהבה: אנג'לינה ג'ולי.

זמרת אוהבה: נינט טייב.

מאכלים אוהבים: גבינות.

מהמטבח באהבה

מתכון להכנת: קציצות ברוטב עגבניות של סבתא מילי.

חומרים: חזה הודו לבן, 3 בצלים, ביצה, מלח, סוכר, פלפל שחור,

קמח(פרורי לחם), 2-3 גזרים, 5-6 כפות רסק עגבניות.

אופן ההכנה: על כל קילו בשר, שני בצלים בינוניים.

לרחוץ את הבשר במים חמים ולנקות את השומן ולזרוק אותו, לחתוך

לחתיכות ולהכניס את הבשר עם הבצל לטוחן בשר.

עם הבשר הטחון והבצל בקערית לשים על כל קילו בשר 1 ביצה, חצי כפית

מלח (קצת יותר, כפית לא גדושה), שני כפות סוכר וקצת פלפל שחור 3-4

כפות קמח(פירורי לחם) ולערבב הכול יחד ולעשות כדורים.

בסיר בינוני עם שליש מים לשים: בצל פרוס, 2-3 גזרים חתוכים לפרוסות,

כפית מלח, 3 כפות סוכר.

לחכות שהמים ירתחו ורק אז להכניס את הכדורים (אחרת הם מתפרקים!)

,לאחר שעברה חצי שעה להכניס 5-6 כפות רסק עגבניות, ולאחר שעברה שעה

מהכנסת הכדורים למים (אחרי עוד חצי שעה מהכנסת רסק העגבניות) להוציא

את הכל מהאש ולסנן במסננת גסה הכל חוץ מאת כדורי הבשר ואת הגזר לסנן

את הבצל וקצת גזר ואז יהיה רוטב סמיך יותר. ולאחר מכן להכניס למקרר

אחרי שהתקרר אפשר לאכול את זה חם או קר לפי איך שאוהבים

ובתאבון!

היששוב שלי

1. מהו מקור שמו?
מקור שמו של הישוב שלי הוא: בפסוק שבתנ"ך: "והם רבבות אפרים והם אלפי מנשה", הישוב נמצא בדרום נחלת שבט מנשה.
2. בן כמה הישוב?: הישוב בן 24 שנים.
3. היכן ממוקם הישוב?: הישוב ממוקם בגבעות השומרון במורדותיהם המערבים הפונים לכיוון שפלת החוף, על גדות עמד כפר סבא הנקרא גם "המרזבה".
4. כמה תושבים מונה היישוב?: הישוב מונה כ-6,500 תושבים.
5. מהו הרכב האוכלוסייה?: הרכב האוכלוסייה הוא בעיקר המעמד הבינוני, בעיקר שכירים ובעלי עסקים קטנים.
6. פרט מהם מוסדות הציבור בישוב: מוסדות הציבור הקיימים ביישוב שלי הם: מתנ"ס, מועצה מקומית, מועדון ספורט, תנועות נוער וארגוני מתנדבים.
7. פרט אילו פעילויות תרבות מתקיימים בישוב: פעילויות התרבות המתקיימות ביישוב שלי הם: הרצאות, מופעים, חוגים, מרוצים, צעדות וקונצרטים.
8. אני ביחס לישוב:
  - א. כמה זמן אני מתגורר בישוב?: אני מתגוררת בישוב מאז שנולדתי והורי כאן כבר 22 שנים, היינו בקוטג' טורי ברחוב עצמון 19 שנה ולפני 3 שנים עברנו לווילה בכפיר יוסף אותה שיפצנו.
  - ב. במה אני פעילה בישוב?: כרגע בשום דבר
  - ג. האם אני נוטלת חלק בפעילויות מתנ"ס וכ'ו?: בעבר נטלתי הרבה כיום פחות.
  - ד. מה מייחד את הישוב שלי מיישובים אחרים?: המייחד את הישוב שלי מיישובים אחרים זה איכות החיים ושהוא ישוב מאורגן.

פרק 2: "בני המשפחה"

פרק 2: "בני המשפחה"

בפרק זה אני עומדת לספר לכם על משפחתי כל אחד: דודי דודתי, סבי, סבותיי, אחיי, הורי ואפילו על חיות המחמד שלי.
אני ראינתי את כל אחד מבני המשפחה וסיכמתי את דבריו ולכן יצא מין סיפור חיים קטן על כל אחד.

סבתא מילי (אימא של אבי):

סבתי מילי לבית משפחת קרוק, נולדה ברומניה ובמלחמת העולם השנייה היתה ילדה. היא כמוני, היתה הילדה הצעירה ביותר והיו לה עוד 4 אחים בוגרים. אחיה הגדול ברח עם פרוץ המלחמה והצטרף לצבא הרוסי. הוריה ושלושת הילדים נותרו בעיר גלץ שעל גדות הים השחור ברומניה. הנאצים הגיעו עד לשם וכם היו אנטישמים, אבל המצב לא היה חמור כמו בפולין, שם פעלה השמדה שיטתית ומרבית היהודים בעיר ניצלו, לאחר כמה ניסיונות לגרש אותם למחנות. לסבתי יש זכרונות מבית גדול שבו היה מרתף שהחליף את המקרר של ימינו בשמירה על מזון לאורך זמן. היו מאחסנים שם פירות וירקות לתקופות ארוכות וכן עשו לבד יין ומוצרי חלב.

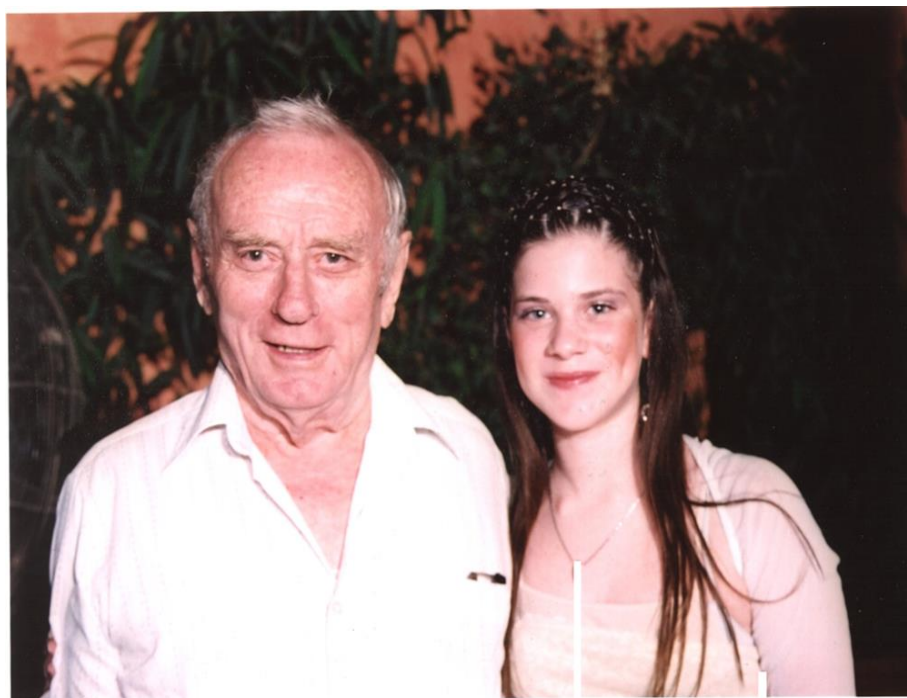
אביה של סבתי היה כורך ספרים ואת מקצועו הביא לארץ ופתח כריכיית ספרים בביתו ממנה התפרנס עד יום מותו בגיל 85. סבתא מילי יהא טיפוס שהכל אוהבת להכין בעצמה. אבי מספר כי היא היתה עושה הכל בבית, כשסבא הלך לעבודה. היא כמובן הכינה אוכל, לכל ילד אוכל כמו שהוא אהב, אבל היא החמיצה מלפפונים, עגבניות וירקות כבושים אחרים, תפרה בגדים, תיקנה את נעלי הילדים שנקרעו שוב ושוב, תיקנה מכשירים ביתיים, ציירה רקמה, בנתה והכל בדימיון יצירתי.

היא לא אהבה לקנות דברים והעדיפה להכין הכל לבד. עד היום היא מתקשה לזרוק דברים ישנים. היא מאמינה שמכל דבר אפשר לעשות משהו אחר או לחדש את ימיו כקדם.

סבא יעקב (אבא של אבי):

סבא שלי נולד למשפחה עשירה בפולין בשנת 1922. הם היו 8 אחים ואחיות. כשפרצה המלחמה, אבא של סבא שלי ניסה לשכור רכבת שנסעה לרוסיה ולהעמיס עליה את המשפחה. כמוכן שכל הרכוש אבד בפולין. הם ברחו לסיביר ושם נאלצו לעבוד בעבודות כפייה בלי מזון כמעט וכך מתו רבים, ביניהם אבא של סבא שלי ואמא של סבא שלי. אח אחד נהרג במלחמה ואחות אחת נפתסה יחד עם בעלה על ידי הגרמנים, אבל היא שרדה את מחנה הריכוז אושוויץ, אחת ממעטים ולאחר המלחמה הצליחה לאתר את בעלה שנורה על יד הגרמנים אך הצליח לברוח פצוץ לפרטיזנים וביחד הם מצאו את בנם הפעוט שנמסר לפני המלחמה לנזירות במנזר שישמרו עליו. הם נסעו לאמריקה ושם מתו בשבוע טובה בשנתיים האחרונות. שאר האחים שרדו ועלו לארץ אחרי המלחמה.

סבא שלי הגיע ומיד התגייס לצבא ונלחם במלחמת השחרור בחטיבה של
הפלמ"ח בשחרור הנגב. הוא הכיר את אמא שלי, על ידי אחיה, בתל אביב והם
התחתנו בלי שהיה להם לא כסף ולא מקום לגור. הם התגוררו בדרום תל אביב
בדירות חרכות ושם נולד אבא שלי שהוא הבן הבכור.
סבא שלי כמו אבא שלי, אוהב לקרוא ספרים ולהתבדח על כל נושא שבעולם.
בכל אירוע משפחתי הוא נואם, חלק דברי תורה וחלק מענייני דיומא.
בבית הכנסת הוא מעביר שיעורי תורה ואנשים באים לשמוע אותו.
אני אוהבת לשוחח איתו ואנחנו אוהבים לצחוק הרבה ביחד.

סבא דב (אבא של אמי):

סבא דב עלה מפולין כילד, יחד עם משפחתו. במלחמת השחרור התגייס לקומנדו הימי שאז הוקם וסייע במקצועו כאדם שמבין בחשמל. לאחר המלחמה הצטרף לחברה קטנה בחיפה שעסקה בתיקון מנועי חשמל ועד היום בגיל 83 הוא מנהל את החברה הזאת.

סבא דב גם הוא אוהב לקרוא ספרים ואוהב לדבר איתי עליהם. יש לו קול עמוק והוא נשמע רציני תמיד.

לאחר שהוא מספר לי סיפורים, בעיקר מספרים שקרא, אנחנו משוחחים על כל מיני נושאים וזה מעניין לדבר איתו.

לסבא דב היו שני אחים ושתי אחיות. שתי האחיות מתו בגיל צעיר ונותר רק אחיו הצעיר ממנו בשנתיים – דוד.

סבא דב הוא גם צייר מוכשר ויש לנו בבית תמונות שהוא צייר.

סבתא הדסה (אימא שלי אמי):

אביה של סבתי (אריה) נולד בשנת 1907 ונפטר בשנת 1997 בשנה זו היה בן 90, הוא נולד בפולין.

אמה של סבתי (טובה) נולדה בשנת 1906 ונפטרה בשנת 1988 בשנה זו הייתה בת 82, היא נולדה בפולין וכל המשפחה (סבתי אחיה והוריה) עלו לארץ בשנת 1936 הוריה של סבתי היו נשואים 59-60 שנים. כאשר אמה התחתנה הייתה בת 22 ואביה התחתן כאשר היה בן 23, לאמה של סבתי היה 3 אחיות ו-6 אחים לאביה היו 11 אחים ואחיות.

אחיה של סבתי (שמו משה) נולד בשנת 1930 ונפטר בשנת 1985 לאשתו של משה קוראים נעמי הם התחתנו בשנת 1963 והיו נשואים 22 שנים. סבתי אוהבת לקחת אותי לקנות בגדים ולשבת בבתי קפה. היא גם מאד משגיחה על בריאות כל בני המשפחה וכל הזמן דורשת מהם לאכול מזון בריאות. כשאנו מגיעים אליה הביתה, היא תמיד מציעה לשתות לנו מיץ גזר.

אבא מיכאל:

אבי, הוא הבן הבכור במשפחתו וכיום הוא בן 53.5 הוא מבוגר ממני ב-41 שנים בדיוק, יש לנו יום הולדת באותו שבוע. הוא תמיד טוען שאני מתנה יום ההולדת שלו לגיל 41.

יש לו שתי אחיות צעירות ממנו. עדנה ונורית שתיהן דתיות ולכל אחת יש 7 ילדים. לעדנה הגדולה יותר יש כבר 2 נכדים מהבן הבכור שלה ויש לה עוד ילדה נשואה.

אבא היה נשוי ונולדה לו ילדה, אחותי הגדולה רעות ואז הם התגרשו והוא התחתן עם אמא שלי. ונולדנו שלושה ילדים. בתחילה הוא עבד במשרד האוצר בירושלים ואמא שלי באה לגור שם איתו ואז לאחר שסיים לעבוד שם הם חזרו לאיזור המרכז. בתחילה גרו ברמת חן אבל אז מצאו דירה באלפי מנשה ולפני 22 שנים עברו לגור כאן.

אבי מנהל משרד ייעוץ כלכלי שיש בו 25 עובדים. המשרד בבעלותו ואני אוהבת לבוא ולבקר שם ויש לי שם חברים, בין העובדים שרובם צעירים. לעיתים יש אירועי חברה ואני מוזמנת ומצטרפת בשמחה. זו הזדמנות לפגוש גם ילדים אחרים וגם את העובדים בזמן שהם לא כל כך עסוקים.

אבי גם מלמד באוניברסיטת תל אביב בחלק מהזמן שלו. הוא מלמד כלכלה בפקולטה למנהל עסקים והוא לקח אותי כמה פעמים לשם. אבל ישבתי בשיעורים והיה די משעמם, למרות שנראה היה לי שהסטודנטים נהנו כי הם גם צחקו כמה פעמים מדברים שאבא שלי אמר בבדיחות.

אבי כתב כמה ספרים בכלכלה והוא גם כותב מעת לעת דברים אחרים. סיפורים שלו פורסמו, אבל הוא לא עוסק בזה באופן קבוע. הוא טוען שהוא צריך להתפרנס ולכן אין לו זמן לכתוב.

אני אוהבת ללכת איתו לסרטים, לשחק באולינג, כדורסל וטיולים. לפעמים נראה לי שהוא מפנק אותי יותר מדי, אבל הוא אומר אין מה לעשות זה גורלך כבת זקונים. נו מילא, יכולתי לחשוב על גורל אכזר יותר.

בתמונה: אבי באירוע של החברה
שלו: מימינו אימי ומשמאלו הסגן
שלו – ארז

כשאבא שלי היה בגילי לפי

דעתי

שמי: מיכאל תבור

גילי: 12.5

אני גר ביישוב: קריית חיים

בארץ: ישראל

יש לי 0 אחים ו-2 אחיות

אני: האח הגדול

נולדתי בשנת: 1952 בארץ ישראל

אני: גבוה

יש לי שיער בצבע: בלונדיני

יש לי שיער: חלק

השנה אני לומד בבית ספר: ה"רואה"

השנה אני עובד ב: השנה אני לא עובד

מה שאני הכי שונא לעשות: זה

שיעורים

מה שאני הכי אוהב לעשות: זה לשחק

כדורגל

השיר האהוב עלי: הוא שיר השכונה של

התרנגולים

המאכל האהוב עלי: הוא שניצלם

בשבתות אני הולך: לבית הכנסת ונפגש

עם חברים

הדמות שאני הכי מעריץ: היא אלברט

איינשטיין שגילה דברים חשובים

בפיסיקה

כמו שאבא סיפר

שמי: מיכאל טייר

גילי: 12.5

אני גר ביישוב: קריית חיים המערבית

בארץ: ישראל

יש לי 0 אחים ו-2 אחיות

אני האח: הגדול

נולדתי בשנת: 1952 בתל אביב

אני: גבוה

יש לי שיער בצבע: שטני

יש לי שיער: גלי

השנה אני לומד בבית ספר: ה"רואה"

בקריית שמואל

השנה: אני לא עובד

מה שאני הכי שונא לעשות: זה

שיעורים

מה שאני הכי אוהב לעשות: זה לקרוא

ספרים, ללכת מכות ולשחק כדורגל, לפי

הסדר הזה

השיר האהוב עלי: הוא אהבת פועלי

הבניין של שלישיית גשר הירקון

המאכל האהוב עלי: הוא שניצלם

בשבתות: אני אוהב להיפגש עם חברים

הדמות שאני הכי מעריץ: היא הסופר

ז'ול וורן שכתב על כל מיני דברים

עתידיים והצית את הדמיון שלי.

אימא יעל:

אמא שלי היא מתוקה אמיתית למרות שהיא לפעמים מעצבנת. גם היא הבת הקטנה במשפחה, אבל זה לא חכמה, מעליה יש רק אח אחד יורם שהוא רופא ומנהל מכון רפואי. יש לו שלוש בנות, בנות דודות שלי – דנה, מיה ונועה. אשתו רותי היא פסלת וגם לנו בבית יש כמה מהפסלים שלה.

אמא שלי עובדת כמנהלת במחשבים. פעם היא עבדה בחברת יס והיתה מביאה לי כרטיסים למופעים כמו השיר שלנו עוד. היום היא מנהלת את המחשבים בחברה גדולה שנקראת פלאינג קרגו של משלוחים בינלאומיים.

היא אמא דאגנית ועומדת ומכינה לי בבוקר אוכל לארוחת צהריים, כדי שיהיה לי אוכל שאחזור כי היא איננה בבית.

היא אוהבת לישון הרבה והיא נרדמת בקלות מול הטלוויזיה ואני ואבא צוחקים על זה. האמת שגם אני מפתחת את התכונה הזאת להירדם מול הטלוויזיה, אז אולי כדאי שאני אפסיק לצחוק על אמא.

אמא לא ספורטאית כמוני וכמו אבא, אבל היא הולכת הרבה לחדר כושר. אם אנחנו מזמינים אותה לאיזה מסע היא מתחמקת ומעדיפה ללכת רק על ההליכון.

לפעמים העבודה שלה מחייבת אותה להיות בחו"ל וזה מאפשר לנו לנסוע אליה. פעם כשהיא לא היתה בבית שלושה שבועות רצוף, אבא לקח את כל הילדים ונסע אליה איתנו ועשינו כף במשך שבוע שבסופו היא הצטרפה אלינו. אמא גם יודעת לנגן בפסנתר ויש לה חוש מוזיקלי. היא אוהבת מאד לשמוע מוזיקה ולעיתים היא רבה כמו ילדה קטנה איתנו על התחנות ברדיו, איזה תחנות נשמע, כי הטעם שלנו לא ממש דומה.

כשאמא שלי היה בגילי לפי

דעתי

שמי: יעל וינטרויב

גילי: 12.5

אני גרה בעיר: חיפה

בארץ: ישראל

יש לי 1 אחים ו-0 אחיות

אני: האחות הקטנה

נולדתי בשנת: 1958 בארץ ישראל

אני: גבוהה

יש לי שיער בצבע: חום

יש לי שיער: חלק

השנה אני לומדת בבית ספר: הריאלי

העברי בחיפה

השנה אני: לא עובדת

מה שאני הכי שונאת לעשות: זה ללכת

לבית ספר

מה שאני הכי אוהבת לעשות: זה

להיפגש עם חברות

השיר האהוב עלי: בשמלה אדומה ושתי

צמות

המאכל האהוב עלי: לחם עם טחינה

בשבתות אני: נפגשת עם חברות

הדמות שאני הכי מעריצה: איין ראנד -

סופרת

כמו שאמא סיפרה

שמי: יעל וינטרויב

גילי: 12.5

אני גרה בעיר: חיפה

בארץ: ישראל

יש לי 1 אחים ו-0 אחיות

אני: האחות הקטנה

נולדתי בשנת: 1958 בארץ ישראל

אני: גבוהה מאד

יש לי שיער בצבע: חום

יש לי שיער: גלי

השנה אני לומדת בבית ספר: הריאלי

העברי בחיפה

השנה אני: לא עובדת

מה שאני הכי שונאת לעשות: זה ללכת

לשיעורי מחול, כי הכריחו אותי

מה שאני הכי אוהבת לעשות: ללכת

לסוף שבוע לסבא וסבתא

השיר האהוב עלי: בשמלה אדומה ושתי

צמות

המאכל האהוב עלי: לחם עם טחינה

בשבתות: הולכת לסבא וסבתא

הדמות שאני הכי מעריצה: איין ראנד -

סופרת

רעות:

אחותי הגדולה מצד אבי. עוד כמה חודשים תהיה בת 28. היא נשואה(לבעלה קוראים גילי), גרה בתל אביב ועושה דוקטורט במדעי המוח באוניברסיטת תל אביב.

אנחנו נפגשות מעת לעת בשמחות משפחתיות וכן לעיתים בביקורים, אבל הקשר לא חזק כמו שהייתי מקווה. היא בלונדינית/שטנית עם עיניים כחולות, כי גם אמא שלה וגם אבא שלי הם בעלי צבעים כאלה. אני קיבלתי רק את העיניים הכחולות, אבל השיער שלי חום.

בעלה גילי נחמד מאד ועובד בתפקיד בכיר בחברת היי-טק. הם נוסעים לטייל בעולם ועושים חיים. עדיין אין להם ילדים. רעות ובעלה נשואים 6 שנים.

אסא:

אחי הבכור משני הורי. הוא בן 22 עוד מעט והשתחרר לפני כמה חודשים מהצבא. הדבר המצחיק לגבי יום ההולדת שלו שאמא שלי נכנסה לבית חולים ללדת אותו בדיוק בתאריך יום ההולדת של אחותי הבכורה רעות, ב- 21 ביוני. (רעות היתה בדיוק בת שש) אבל אסא לא רצה לצאת ונשאר שם עוד יום ואז בשעה אחת ביום השני, כלומר ב- 23 ביוני הוא יצא לאוויר העולם, לא לפני שהוציאו אותו בכוח בלידת וואקום.

אחי גבוה והיתה לו קצת נטייה להשמנה, אבל במבצע מרשים, הוא הוריד 16 קילוגרמים והוא מתאמן ברצינות וכעת הוא נראה כמו דוגמן.

הוא שירת בהנדסה קרבית והיום הוא מתכוון לבחינה הפסיכומטרית לקראת לימודיו באוניברסיטה, (לפעמים אני עוזרת לו עם המילים)

לאחר שקיבל רישיון הוא עשה כמה תאונות קטנות ואחת גדולה שבה הרס לחלוטין מכונית, אבל יצא בשלום. היום הוא נוהג מצוין והורי סומכים עליו.

אחי הוא חברי הטוב, אני מדברת איתו הרבה ואני מאוד גלויה איתו.

הילה:

אחותי הכי קרובה אלי בגיל התגייסה לצבא לפני מספר חודשים. היא ביקשה להתגייס למשטרה צבאית וקיבלה את מבוקשה. אצלנו בבית קוראים לה קשוחית – כי היא קשוחה ותמיד מוכנה ללכת מכות. בגיל צעיר היא היתה מכסחת ילדים בגן ואבא שלי אמר שהוא נהנה במיוחד כאשר באו כמה הורים להתלונן עליה ואלה היו בדיוק אותם ההורים אשר 3 שנים קדם האחים הגדולים שלהם כסחו את אחי הגדול אסא. הוא אמר להם היא בסך הכל סוגרת מעגל.

דודה עדנה (אחות של אבי) ודוד דני: לדודה עדנה יש שבעה ילדים

(אני אלך מהגדול לקטן): עידו (הכי גדול), יונתן, שלומית, איתי, אביטל, ארי, אמונה. דודתי דתייה ולכן יש לה הרבה ילדים (לפי דעתי) והיא גרה בסוסיה שנמצאת בדרום הארץ. דודתי עדנה היא אחרי אבי בסדר המשפחה, כלומר שהיא האמצעית כי אבי היה הבכור. היא מורה למחשבים ולבעלה יש חוות צמחים. יש לה כבר שני נכדים מבנה הבכור עידו שהוא הפך ל"נחמן".

דודה נורית (אחות של אבי) ודוד אלי: דודתי נורית היא האחות

הקטנה של אבי גם היא דתייה וגם לה יש 7 ילדים (אני יתחיל מהגדול לקטן): הודיה, מוריה, אפרת, נתנאל, אליסף, אהרון יאיר ואמיתי. היא גרה ביישוב רמת נוף איילון. היא מורה למחשבים וספרנית ובעלה מורה לאלקטרוניקה.

דוד יורם (אח של אמי) ודודה רותי: לדודי יורם יש 3 בנות: דנה,

מאיה ונועה. דנה בת 24 ומאיה עכשיו בצבא בשנתה השנייה ונועה בכיתה ב'. דודי הוא רופא ואיש עסקים יש לו מכון שעושה בדיקות לאנשים מהארץ ומחו"ל והוא שולח אותם לאן שהם צריכים כדי לעשות את הטיפול המתאים, דודתי עוזרת לפעמים לדודי והיא גם פסלת. הם גרים בחיפה ואני באה לבקר אותם בחופשים כאשר אני מבקרת אצל סבתי. הם כולם חילוניים מהצד של אמי.

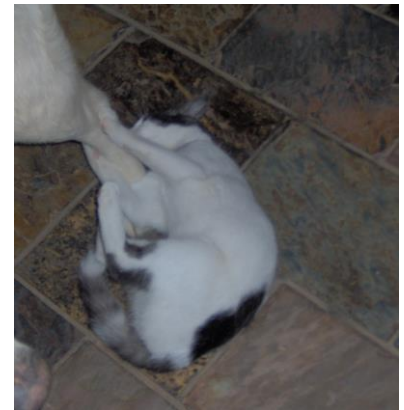
הכלב שלי (טובי):

הכלב שלי טובי בן 3 שנים בערך הוא לבן, גולדן רטריבר, הוא מאוד חמוד והוא גר בחוץ בגינה במין גינה קטנה משו(כדי שלא יהרוס את הגינה הגדולה, יכנס לבריכת הדגים וכו') ובתוך הגינה הקטנה שלו יש לו בית קטן. הוא אוהב לשחק עם חתולות הוא לא מהכלבים שרודפים אחרי חתולים או אפילו הורגים אותם אלא להפך. אני והוא הלכנו בחופש הגדול למין קייטנת אילוף בכינרת לשבוע. זה קייטנה שבאים ילדים מכל הארץ לשבוע עם הכלבים ישנים יחד(ילדים) והכול, חלק מן הזמן שחקים עם הכלבים וחלק מאלפים אותם וגם היינו איתם במג'רסה וחלק מן הזמן לא איתם הולכים לבריכה וכו' ממש כף שם ולכן אני וטובי הולכים לשם עוד פעם בפסח ל-5 ימים.

החתולה שלי (קיסי)

החתולה שלי קיסי בת 3 חודשים והיא אצלנו כבר חודש וחצי היא והכלב שלי מסתדרים דיי טוב, היא חתולה שובבה היא גרה בבית, והיא אוהבת לשרוט, לשחק, להשתולל ועוד. היא ישנה איתי כל לילה ולפעמים משאירה לי/עליי מזכרות.

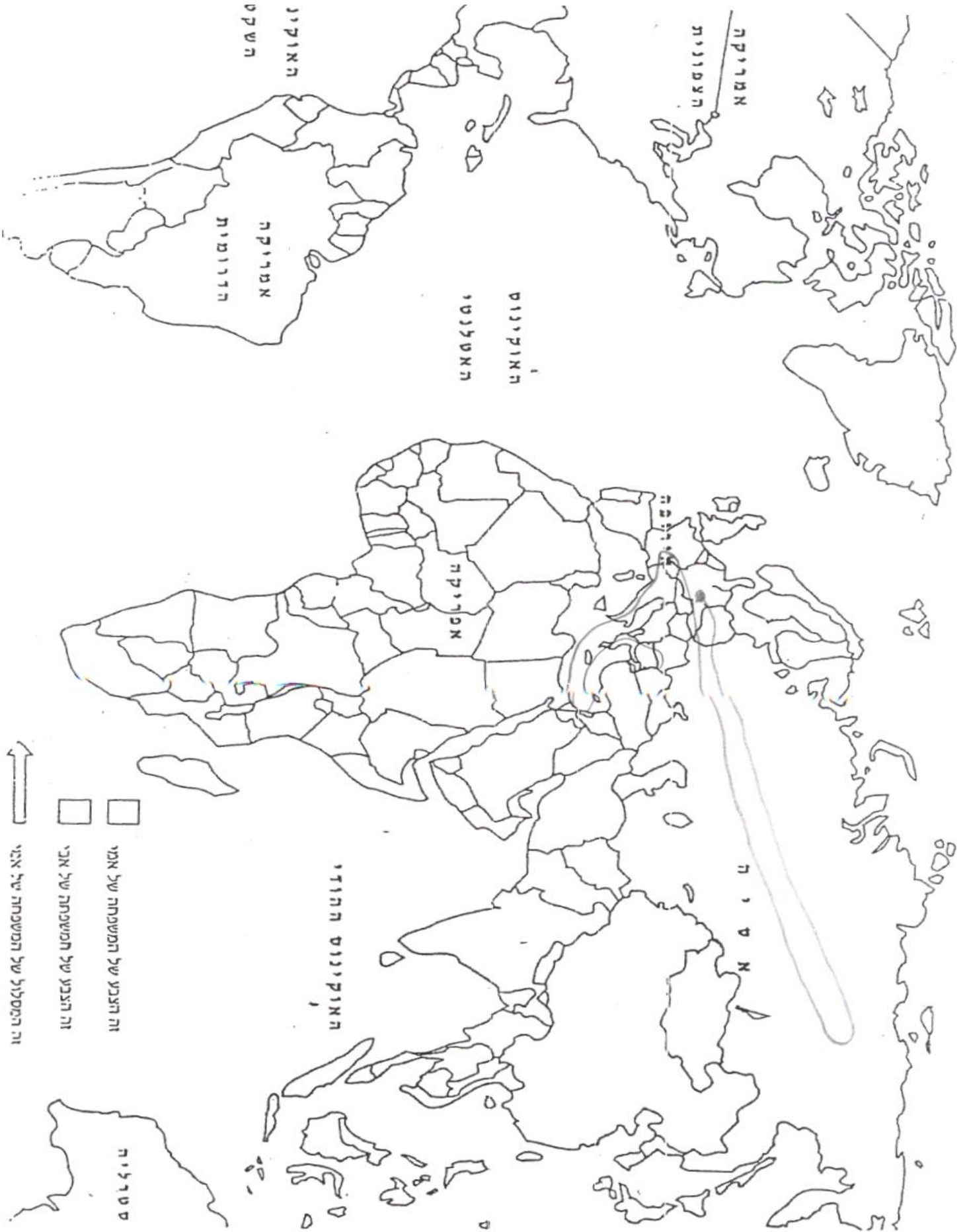

פרק 3: "מוצא המשפחה"

פרק 3: "מוצא המשפחה"

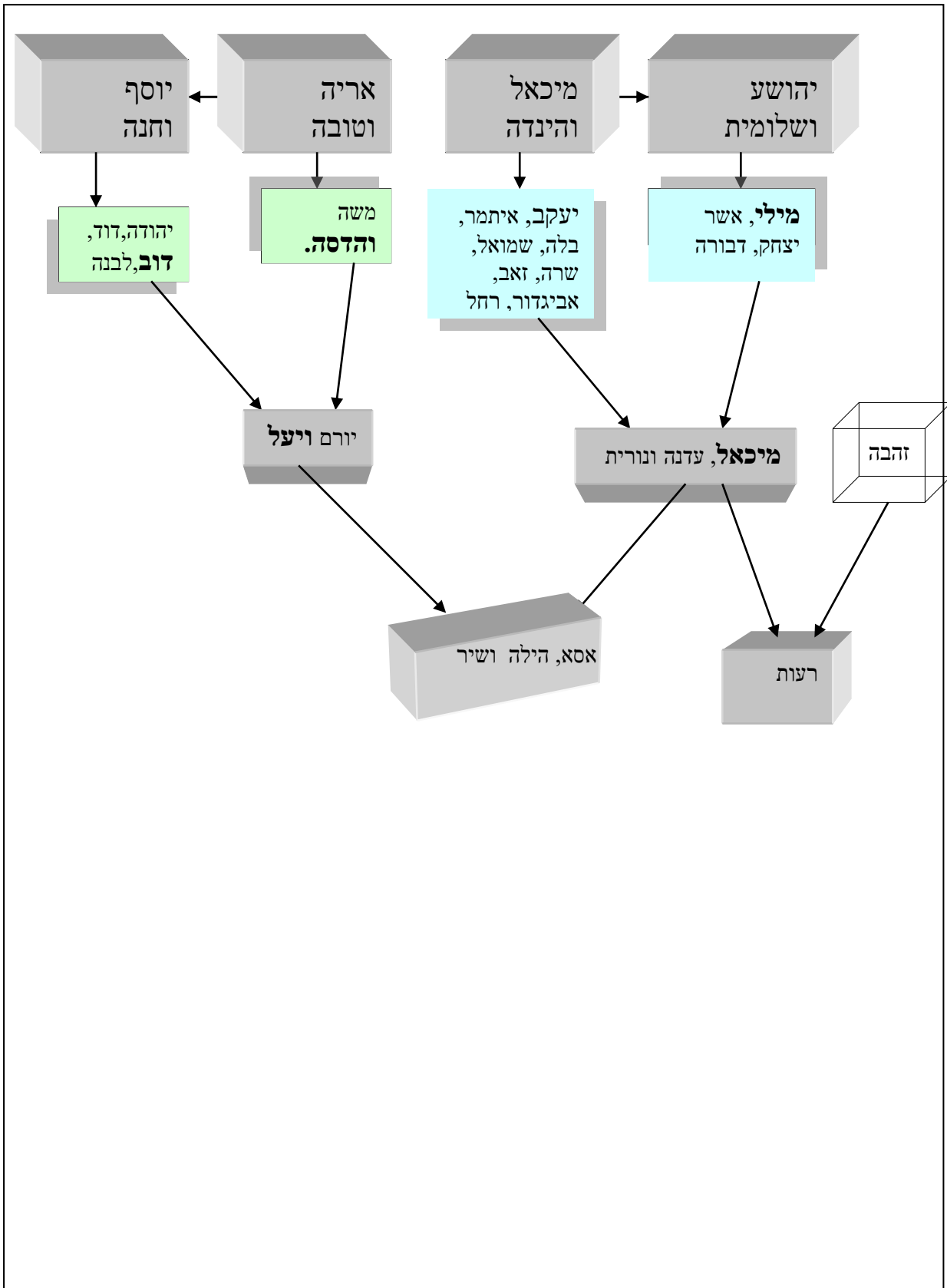
סמל המשפחה שלי הוא:

שורשים – שיר תבור

האצט אצט אצט

אנילון יוחסיה

שמות המשפחה שלי:

למשפחתי יש כמה שמות משפחה מכיוון שאבי עיברת את שם המשפחה הקודם שלו, אז יש לי את שם המשפחה שלי המעוברת (תבור) שם שם המשפחה לפני שעיברתו אותו (טייר ושם המשפחה הקודם של אמי (ווינטרוב), אז בואו ונספר על כולם!...

תבור: מקור השם תבור: אבי בחר את השם הזה בגיל 18 והחליט שזה יהיה שם

המשפחה שלו מכיוון שלא רצה שם לא עברי!

פירוש השם תבור: על שם הר תבור. אבי חיפש שם בעל צליל דומה לשמו הקודם.

⋮

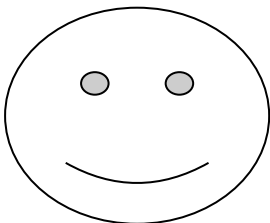
טייר: מקור השם טייר: הוא יקר באידיש (גרמנית מימי הביניים). אבל המקור הוא

בעצם אחר לגמרי. במאה השמונה עשרה, מספרות המסורות במשפחה, עברה משפחה ממרוקו לצרפת. אחד מבני המשפחה התגייס לצבא נפוליאון שכבש את אירופה. כשהצבא הגיע לפולין, החייל הזה הגיע לעיר הזאת מצא שם אישה והחליט להישאר שם. השם שלו היה שם צרפתי בצליל כמו טרה או משהו דומה. במשך השנים אנשים שיבשו את השם עד שזה הגיע למילה שבשבילים היתה לה משמעות כך התקבע השם טייר. התהליך הזה של שיבוש שמות משפחה מוכר וגם אחד הדודים של אבי כשהגיע לארץ, אמרו לו מה זה טייר, אין דבר כזה ונתנו לו שם "תייר".

⋮

ווינטרוב: מקור השם ווינטרוב הוא "ענבי יין": המקור הוא שם גרמני וכנראה

שמישהו במשפחה היה מגדל גפנים או בעל יקב או מוכר יינות.

סיפורים משפחתיים

אחד הסיפורים שכבר סיפרתי בחלק של תולדות השם מצד אבא שלי, שזה נראה לי סיפור מעניין במיוחד.

סיפור אחר מתייחס למשפחה של סבא שלי. בשנות השלושים של המאה העשרים כשהנאצים עלו שלטון בגרמניה ובכל אירופה החלה מנשבת רוח אנטישמית, סבא שלי שהיה איש עשיר בפולין והיה לו מפעל ובניינים, שקל לעזוב את הארץ. ההחלטה היתה קשה עבורו כי כל המשפחה היתה בפולין ושם היו השורשים שלהם הרבה שנים, אבל הוא היה מודאג והוא שקל שתי אפשרויות.

אפשרות אחת היתה ארץ ישראל מפני שהוא היה ציוני והאמין כי צריך בסופו של דבר להגיע לארץ. האפשרות השנייה היתה דרום אמריקה כי בארץ המצב היה קשה, הכלכלה לא היתה מפותחת והיה קשה לעלות לארץ בגלל ההתנגדות של הבריטים והערבים. הבת הבכורה של אב סבי הגיעה לפרקה והתחתנה עם בחור מהעיר לובלין. אבא של סבא שלי והאבא של החתן הפכו להיות חברים ושוחחו זה עם זה על כל הנושאים לרבות על התוכניות של אבי סבי.

המחתן מלובלין, הרגיע את אבי סבי ואמר לו שאין מה לדאוג: באירופה יש 8 מיליון יהודים ולא נראה שאפילו היטלר המטורף יוכל לעשות משהו לקהילה גדולה כזו. כל העולם יתנגד ובסופו של דבר העניינים יסתדרו. הסוף ידוע. המלחמה פרצה ואבי סבי למזלה של המשפחה, הצליחו ברגע האחרון לברוח מהגרמנים לתוך רוסיה. המזל היה חלקי ביותר. ברוסיה זרקו את הפליטים לסיביר הקרה והם נאלצו לעבוד בעבודת פרך בטמפרטורות שהגיעו עד 50 מעלות מתחת לאפס, ללא מזון בתנאים שהיו קשים מידי לאנשים בוגרים וכך אבי סבי ואם סבי מתו מתשישות ומחלות וכן נהרג האח הבכור בתאונה.

סיפור אחר ומאד מיוחד נוגע לאחות שהספיקה להתחתן לפני המלחמה. היא התחתנה ונולד להם ילד ואז פרצה המלחמה. הנאצים תפסו אותם, אבל לפני כן הם הצליחו להבריח את התינוק למנזר. האבא הצעיר הועמד על ידי החיילים הנאצים על שפת בור יחד עם עוד יהודים רבים אחרים וירו בהם במכונות ירייה וכיסו את הבור בסיד. כל היהודים מתו מלבדו ואלי עוד אחד. הם יצאו מהבור פצועים (הוא קיבל כדור בפרצופו ומאז פניו נותרו מעוותות) והוא הצטרף לפרטיזנים. בתום המלחמה היה משוכנע כי אין לו משפחה ופתאום התברר לו כי אישתו הצעירה היתה אחת היחידות ששרדו את מחנה ההשמדה אושוויץ

והוא היה מאושר למצוא אותה חיה. ביחד הם החלו לחפש את התינוק שכעת כבר היה ילד
והם הצליחו למצוא אותו לאחר חיפוש של מספר חודשים. הם התאחדו ביחד ונסעו
לארה"ב שם פתחו עסקים ושגשגו. כיום חלק מנכדיהם חזרו לארץ וחיים כאן וחלק חיים
בארה"ב אך שומרים על קשר הדוק עם כל המשפחה שחיה בארץ.

להיות בת מצווה

1. **משמעות טקס הבת מצווה:** מבחינתי המשמעות היא הכרה בעובדה שאני בוגרת ומקבלת עלי אחריות בהתנהגותי הכוללת, הן כלפי בני המשפחה, הן כלפי מקומי בבית והן כלפי החברה כולה.
2. **עול מצוות:** אני איני דתית, אך אני שומרת על ערכי המסורת ומנסה להתקרב לערכי היהדות. אני מנשקת את המזוזה בכניסתי ובצאתי מהבית, אני משתדלת לחשוב על מצוות כגון כיבוד אב ואם, סיוע לנזקקים ועוד.
3. **הכנות לטקס:** בת המצווה שלי לא כללה הכנות דתיות. אנחנו ערכנו מסיבה גדולה אליה הזמנו בני משפחה וחברים. בנוסף, דודתי ערכה סרט מקסים על קורות חיי ומשפחתי, ולסרט צורף פס קול שאני הקראתי טקסט שכלל תיאור משעשע של קורות חיי.

עבודה על טקסי התבגרות

1. המשותף לכל טקסי התבגרות שקראנו הם סבל וייסורים שהנערים חייבים לעבור על מנת שיוכרו כמבוגרים.
2. טקס הבר מצווה ביהדות מדגיש את הצד הרוחני הוא אינו קשור כלל לאתגרים גופניים. בר המצווה לוקח על עצמו אחריות למעשיו ואביו משתחרר לכאורה מהאחריות הזאת, למרות שבפועל האב ממשיך לדאוג לבנו הגר בביתו. האחריות היא רק כלפי אלוהים וכל עבירה מעתה שייכת לנער עצמו.
3. כל הטקסים דוחים, בגלל הכאבים וההשפלות הכרוכים בהם. אבל הכי מגעיל זה באוסטרליה שם קוטעים לנער חתיכת אצבע או מוציאים לו שן ועושים לו חתכים עמוקים בגוף. אני מעדיפה את הטקסים שלנו הכרוכים בשמחה ובאחריות שכלית ולא בהתנהגות פרימיטיבית שאיני מתחברת אליה.

דרשת בר המצווה של עידו

1. עידו אומר שהוא ילד מבולבל כי הוא עדיין לא מרגיש כאילו התבגר ונראה לו שהוא היה רוצה עוד להישאר ילד פרק זמן מסויים. הוא חש כך, מפני שבעצם אף

אחד לא שאל אותו אם הוא רוצה להיות גדול ובוגר וביום בהיר אחד העמידו אותו בפני עובדה שהוא כבר בר מצווה והוא נחשב גדול. הוא גם מבולבל בגלל הדילמה שהיתה לו לגבי הדת, האם להתרחק או להתקרב לדת.

2. מכתב לעידו

אני יכולה להבין אותך. גם אני חשה תחושות דומות. אני רוצה להרגיש בוגרת ושיסמכו עלי. אני רוצה לחזור מאוחר ושיפסיקו ולהתייחס אלי כתינוקת. אבל מצד שני עדיין נוח לי להתפנק ולהישאר קטנה. לא תמיד יש לי חשק לחמם לי אוכל או להכין לעצמי ואמא אומרת לי, את כבר בוגרת קומי להכין לעצמך. גם לגבי הדת אני מרגישה לפעמים מבולבלת. אני לא בטוחה אם יש אלוהים או אין אלוהים. לעיתים אני מרגישה שיש משיהו או משהו שמתכנן את הדברים או ששומר עלי, ולעיתים נראה לי שהכל סיפורים ולא יכול להיות דבר כזה. למרות זאת אני גם רוצה לשמור על מסורת כי מסורת זה לא רק דת, אלא מסורת זה דבר יפה, חלק מההיסטוריה שלנו ומהתרבות שלנו, גם איננו דתיים. אני בטוחה שכמוך כמוני, בקרוב נתבגר ונתגבר על השאלות והבלבול, אז בהצלחה לשנינו.

